

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Συνωμοσίες από τους ευγενείς εξουφαινότουσαν μέσα στο κράτος κ' η εξωτερική κατάσταση δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. 'Από στιγμή σε στιγμή επίκειτο η κήρυξις του πολέμου με την 'Ισπανία. 'Ετσι ο αντιβασιλεύς, που φοβόταν μήπως γάσει την έξουσία του, αποφάσισε ν' αφήσει λίγο τὰ γλέντια και νὰ στείλῃ υγιή τὰ ζητήματα τοῦ κράτους. 'Επειδὴ ὁ πρεσβευτὴς τῆς 'Ισπανίας συνωμοτοῦσε κατὰ τοῦ αντιβασιλέως, ὁ Φίλιππος τῆς 'Ορλεάνης διάταξε ἕνα τμήμα σωματοφυλάκων νὰ περικυκλώσῃ τὴν πρεσβεία και νὰ τὸν περιορίσῃ μέσα σ' αὐτήν. Μ' ἄλλους λόγους, τὸν αἰχμαλώτισε. Γι' αὐτὸ τώρα ἤθελε νὰ στείλῃ ἕναν ἔκτακτο ἀπεσταλμένο στὴ Μαδρίτη γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πρεσβευτὴ τῆς Γαλλίας νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ταχυτέρη τὴν 'Ισπανία. Γιὰτὶ ἦταν φανερό, ὅτι μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ 'Ισπανοῦ πρεσβευτοῦ, ἡ 'Ισπανικὴ κυβερνοῦσα θὰ προσέβαινε σ' ἀντίποινα και θὰ συνέλαβε τὸ Γάλλο πρεσβευτὴ.

'Ο αντιβασιλεύς σκεφτόταν ποῦν ἔπρεπε νὰ στείλῃ στὴν 'Ισπανία, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ἡ γῆρα τοῦ Νεβέρ ζητοῦσε ἀκόρασι γιὰ τὸν ἑαυτὸ της και γιὰ τοὺς κ. κ. Σαθερνὺ και Ναθαάϊ.

—'Ο Ναθαάϊ σὸ Παρίσι! φώναξε κατὰπληκτος. Πῶς τοῖμα και με ἀψησὰ στὴ στιγμή που τὸν ἐξόρισα;... 'Ω! αὐτὸ εἶνε πολὺ... Δὲν θὰ τὸ ἀνευθῶ!..

Τὴν ἴδια στιγμή, στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ βασιλέως, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας κ. Μασσὺ πλοίασε τὸ μικρὸ δῆμιλο που ἀποτελοῦσαν ἡ πριγκήπισσα κ' οἱ δύο εὐπατοῖδι. Χαίρετῃς με σεβασμὸ τὴν πριγκήπισσα και κατόπιν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ Σαθερνὺ, εἶπε:

—Κύριε υαρκήσιε, σὰς ὑποβάλλω τὰ εἶδη μου. Μὰ λυποῦμαι πολὺ που δὲν ὑπορῶ νὰ κάνω τὸ ἴδιο και γιὰ τὸ σύντροφο σας. Κύριε ντε Ναθαάϊ, σὰς συλλαμβάνω...

—'Εγγυῶμαι ἐγὼ γι' αὐτὸν! φώναξε ὁ Σαθερνὺ. 'Εγγυῶμαι δι' ἐπεὶ' ἀπὸ μὲν στιγμή, ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ 'Υψηλότης θ' ἀνακόλει τὴν διαταγὴ τῆς ἐξόρισί σου.

—Πιθανόν... ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας. Μὰ ἡ τελευταία διαταγὴ τῆς Αὐτοῦ Βασιλικῆς 'Υψηλότητος ἦσαν νὰ θεσπασθῶν ἂν ὁ Γκονζάγκας κ' ἡ ἀκολουθία του ἐγκατελείψαν πραγματικὸς τὸ γαλλικὸ ἔδαφος... Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἀποδείξετε, κύριε ντε Ναθαάϊ, ὅτι ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἀνεκ'ήθη γιὰ σὰς;..

—'Οχι...

—'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀκολουθήστε με... Τὸ καθῆκον μου εἶνε νὰ σὰς συλλάβω ἀμέσως, ὡστόσο ὁ κ. ντε Σαθερνὺ νὰ πετ'ῃ τὴν ἀπελευθερώσιν σας, τὴν ὁποία εὐχομαι νὰ ἔλη μου τὴν καρδιά...

Καὶ φωνάζοντας τὸ λογαγὸ τῶν σωματοφυλάκων, τὸν διάταξε νὰ συνοδεύσῃ τὸ Ναθαάϊ στὴ Βασιλίαν. 'Ο τελευταῖος ὑποκλίθηκε πρὸς τὴν πριγκήπισσα κ' ἔσφιξε τὸ χερί του φίλου του.

—Μεῖνε ἴσιος! τοῦ εἶπε ὁ Σαθερνὺ.

Μὰ ἐκείνη τὴν στιγμή φάνηκε ὁ αντιβασιλεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε βγῆ ἔξω γιὰ νὰ προῦπανθή μόνος του τιμητικὰ τὴ γῆρα τοῦ Νεβέρ.

—Τὶ συμβάίνει; ρώτησε θλέποντας τοὺς σωματοφυλάκας νὰ περικυκλώσουν τὸ Ναθαάϊ.

—'Εἶνε ὁ κ. ντε Ναθαάϊ, τοῦ ἀπάντησε ὁ ντε Μασσὺ. Σύμφωνα με τὴν διαταγὴ τῆς 'Υψηλότητός σας, τὸν συνέλαβα και τὸν ὤδηγῶ στὴ Βασιλίαν.

—Περιμένετε μιά στιγμή και κατόπιν ἐκτελεῖτε τὴν διαταγὴ μου, εἶπε ὁ αντιβασιλεύς. Ἡ κ. πριγκήπισσα και οἱ κύριοι ἄς περάσουν σὸ γράφειο μου.

Ἡ θά τῆς γῆρας τοῦ Νεβέρ, ἡ ὁποία ἦταν ντυμένη σὰ μαδρα ἀπὸ τότε που δολοφονήσαν τὸ αὐζυνὸ της, προσκαλοῦσε πάντοτε μὲ ἐξαιρετικὴ συγκίνησιν στὸν ἀντιβασιλέα τῆς Γαλλίας. Αὐτὸς ποτὶ δὲν σεβόταν κομμικὴ γυναίκα, που ἔριχνε ἐρωτικὰ βλέμματα σ' ἄλλες τῆς γυναίκες, δὲν τοῖμοσε ποτὲ νὰ διώξῃ τὰ μάτια του στὴν πριγκήπισσα, ἡ ὁποία ὡστόσο εἶχε μείνει ἐξαιρετικὰ ὄμοια. Τὴν κατέτασε στὴν κατηγορίαν τῶν πλασμάτων, που θλιόκονται περισσότερο στὸν οὐρανὸ παρά στὴ γῆ.

"Ὅταν ἡ πριγκήπισσα μπῆκε σὸ γράφειο

του, τὴ χαίρετῃς με σεβασμὸ και τὴ προσκάλεσε νὰ καθῆσῃ.

—Σὲ τί ὀφείλω, ὑψηλότατη, τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψέως σας; ἡ ρώτησε.

—Θέλω νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν ὑψηλότητά σας δὲν τὸ ἀγνωστὸ νὰ φύγω γιὰ τὴν 'Ισπανία.

—Σεις;

—'Εγὼ ἡ ἴδια, ὑψηλότατε!

—Αὐτὸ εἶνε ἕνα πρᾶγμα που θὰ σὰς τὸ ἐπέτρεπα ἴσως χθές, κυρία, ψιθύρισε ὁ Φίλιππος τῆς 'Ορλεάνης, ἀφοῦ σκέφτηκε. Σήμερα ὅμως αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον...

—Ἡ πριγκήπισσα ἔπεσε γονατιστῆ.

—Πᾶνε δέκα μέρες τώρα που μοῦ ἔκλεισαν γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ παιδί μου! φώναξε. Ἡ ὑψηλότης σας δὲν τὸ ἀγνωστὸ... Αὐτὸς που ἔφυγε γιὰ νὰ μοῦ τὸ ξαναφέρει, ὁ ἱππότης τῆς Λαγκααντέρ, δὲν ἐξασφάκη... Ἡ ζωὴ εἶνε γιὰ μένα μαρτύριο... "Ἄν ἡ κόρη μου ζῆ, θέλω νὰ τὴ ἐσαφρώ!..." Ἄν πέθαινε, πρέπει νὰ τὸ μάθω...

—Ἐναγαστε, κυρία, και κάμετε ὕπομνη λίγες μέρες! Σήμερα κιάλας θὰ στείλω ἕναν ἀπεσταλμένο μου στὴ Μαδρίτη. Μόλις ὁ ἀπεσταλμένος μου αὐτὸς ξαναγυρῆσῃ, θὰ μάβετε τί ἀπάγινε ἡ κόρη σας...

—Κι' ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ πάω μόνη μου πεζῆ, θὰ πάω, ὑψηλότατε! φώναξε ἡ πριγκήπισσα. Μονάχα μιά μητέρα μπορεῖ νὰ ξαναβῆ τὸ παιδί της και δὲν μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ σ' ἕναν ἀπεσταλμένο.

Ὁ ἀντιβασιλεύς εἶχε μιά ξαφνικὴ ἔμπνευσι και ρώτησε:

Καὶ ἂν αὐτὸς ὁ Φίλιππος ἦταν ὁ μαρκήσιος ντε Σαθερνὺ;

—'Εγὼ; ἔκανε ὁ νέος.

—Σεις, ἀγαπητὸ μου...

"Ἐξαφνα τὰ μάτια τοῦ ἀντιβασιλέως ἔπεσαν σὸ Ναθαάϊ και εἶπε: Μὰ πέστε μου ἔσκιε, κύριε, πῶς θριασκώσατε ἐδῶ; 'Εσεῖς, ἔνας ἄθρωπος τοῦ Γκονζάγκας!..."

Ὁ Ναθαάϊ σήκωσε περίφρανα τὸ κεφάλι του, και κύτταξε κατὰματα τὸν ἀντιβασιλέα.

Ἡ ὑψηλότης σας θὰ μοῦ ἐπιτρέψω νὰ τῆς παρατηρήσω δι' ἀπατάται, ἀπάντησε. Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος καενός... Ἡ ρυειδίρη μου και τὸ σταθὶ μου εἶν' ἐλεύθερα...

Αὐτὴ ἡ ἀξιοπρεπὴς και σοφωρὴ ἀπάντησι προσκάλεσε στὸν ἀντιβασιλέα τὸ ἀποτέλεσμα που τῆς ἔδωκε. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Φίλιππος τῆς 'Ορλεάνης τὸν ρώτησε με φωνὴ πὺ μαλακία:

—Ἐρέτε δι' με τὸ νὰ θιοσκετε ἐδῶ παραθίσαστε τὴ διαταγὴ μου με τὴν ὁποία σὰς ἐξόρισα;

—Ἡ μικρότερη τιμωρία εἶνε νὰ με φυλακίσετε στὴ Βαστ'λλη... ἡ μεγαλ'ετερη τὸ τοεκὸρι τὸν δῆμιλο. Τὸ ξέρω...

—Τότε γιατί θριασκώσατε ἐδῶ;

—Γιατὶ ὑπάρχουν κλαδιά που πέφτουν ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, ὅταν τὸ δέντρο εἶνε σάπιο... Δὲν μ' ἀποιμάκρυνε καμμιά ἐχθρότης ἀπὸ τὸν Γκονζάγκας, μ' ἡ ντροπῆ!

—'Υψηλότατε, εἶπε ὁ Σαθερνὺ διακόπτοντας τὸ φίλο του. Ὁ κ. Ναθαάϊ κι' ἐγὼ αποφασίσαμε σήμερα τὸ πρῶτὸ νὰ πάμε νὰ βύσουμε τὸ σταθὶ μας στὴ διάθεσί τοῦ κ. ντε Λαγκαρντέρ, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε νὰ ξαναπάρῃ τὴν κόρη τῆς πριγκήπισσης ἀπὸ τὸν ἀπαγωγέα της...

—Πρᾶγμα που με ὑπογερωῖνε, ἀπάντησε ὁ ἀντιβασιλεύς χαμωγελώντας, νὰ διώξω τοὺς σωματοφυλάκας που περιμένουν τὸ φίλο σας γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὴ Βασιλίαν. Ναί!... Ἐξενῶν τὰ σφάλματα τοῦ πααελθόντος τοῦ κ. ντε Σαθερνὺ. Εἶνε ἐλεύθερος σὸ ἐξῆς, ὅπως τὸ σταθὶ του κ' ἡ ρυειδίρη του... 'Ελπίζω πῶς θὰ τὰ χρησιμοποίησῃ ἔλ' αὐτὰ καλά...

—Αὐτὸ ἐξαστάται ἀπὸ τὴν ἀπάντησι που θὰ δώσῃ ἡ ὑψηλότης σας στὴν αἴτησί μας! διέκρινε τὸν ἀντιβασιλέα ὁ Σαθερνὺ. "Ἐγώμνη ἦθη τὴν ἀδεια τῆς πριγκήπισσης νὰ πάμε νὰ συναντήσουμε τὸ Λαγκαρντέρ... Θέλει μάλιστα νὰ μὰς συνοδεύσῃ κ' ἡ ἴδια, ὅπως σὰς εἶπε.

—Ναί, ἔκανε ἡ πριγκήπισσα. Δὲν θὰ σκεφτόμουν κὰν νὰ φύγω, ἂν δὲν ἦσαν οἱ κύριοι. Μὰ μούδειξαν τὸ δρόμο, ὑψηλότατε, και πρέπει νὰ τοὺς ἀκολουθήσω.

Ὁ ἀντιβασιλεύς σκέφτηκε πολὺ πρὶν ἀπαντῆ-

γει και τέλος ειπε με τόνο σοβαρό:

—“Ότι μπορώ να κάνω για σας, κυρία, ειναι να σας επιτρέψω να πάτε ως τη Μπαγιόν, έφρασον θα 'ι. Ή υποσχέζητε ότι δεν θα περάσατε τα σύνορα. Δεν πρόκειται μόνο για την προσωπική σας άσφαλεια που δεν σας το επιτρέπω αυτό, μα ειναι και ζήτημα του Κράτους που θα το μάθετε σε λίγο.Θα μενυτε εκεί υπό την φύλαξη του κ. ντε Ναδάβι, και θα περιμένετε τον κ. ντε Σαβερνύ, ο οποίος θα περάσει τα σύνορα και θα ξαναγυρίσει σε λίγες ημέρες. Έχω να του εμπιστευθώ μια πολύ σπουδαία και διπλή αποστολή: να μάθει τι γίνεται στην αυλή της Μαδρίτης και ν' αναζητήσει το Λαγκαρντέρ, καθώς και την δεσποινίδα Αυγή ντε Νεβέρ.”

Η πριγκίπισσα δεν επέμεινε περισσότερο. Σε λίγο ο αντιβασιλεύς τη συνόδευσε ως την πόρτα του γραφείου του, όπου προηγουμένως της υποσχέθηκε πως θα της έστειλε την άλλη μέρα τ' απαραίτητα χαρτιά για την αναχώρησή της.

—Κρατάω το μαρκήσιο, της ειπε καθώς την άποχαριετούσε. Ο κ. ντε Ναδάβι θα σας συνοδεύει, κυρία.

Συγχρόνως χτύπησε ένα κουδούνι και ζήτησε τον άρχηγό της αστυνομίας κ. ντε Μασσώ και το μυστικοσύμβουλό του άββα Ιντιμπούα.

—“Ο κ. ντε Ναδάβι εν' ελεύθερος να πάη όπου θέλει, ειπε στον άρχηγό της αστυνομίας, μόλις εκείνος παρουσιάστηκε. Διάζετε τους ανθρώπους σας.”

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε ο πονηρός άββάς Ντυμπούα.

—Με ζήτησατε, ύψηλότες; ρώτησε.

—Ναι... Ίδου ο άνθρωπος που θα πάη στη Μαδρίτη.

Και έδειξε το Σαβερνύ.

“Ο Ντυμπούα κι' ο Σαβερνύ δεν είχαν ποτέ μεγάλες σχέσεις. Λιτό όμως δεν εμπόδιζε τον δεύτερο ν' απεχθάνεται τον πρώτο —δεν ήταν ο υιός άλλωστε!—κι' ο άββάς πάλι δεν είχε σε τίποτα σχέση με το μαρκήσιο.”

—“Ο κ. ντε Σαβερνύ ειναι πολύ νέος για μια τέτοια αποστολή! ειπε ο πονηρός ύπουργος.”

“Άλλαξαν ένα βλέμμα, μέσα στο οποίο διαβαζότανε η αμοιβαία τους αντιπάθεια. Ο αντιβασιλεύς θα ήθελε πολύ να γελήσει εις βάρος του άββά, μα έπιβη ο κατάστασις ήταν κρίσιμη, διατήρησε την σοβαρότητα και ειπε:

—Είτε νέος ειναι ο μαρκήσιος, είτε όχι, θα φύγη για την Ίσπανια. Άλλήθεια, μαρκήσιε, ξέρετε τί συνέβη με τον πρεσβευτή της Ίσπανίας;

—“Όχι, ύψηλότες...”

—Τότε ο άββάς Ντυμπούα θ' αναλάβη να σας τ'α διηγηθ' όλα έν εκτάσει... Έγώ θα ξαναγυρίσω σε λίγο για να συμπληρώσω τις δηγήσεις του.

“Ο Ντυμπούα έκανε ένα μορφασμό δυσαρκεσίας. Μα κατάλαβε καλά, ότι δεν μπορούσε να παλαίψη με τη θέληση του κυρίου του, ο οποίος ειχε σηκωθεί και διευθυνόταν προς την πόρτα των Ίδαιτέρων του διαμερισμάτων.”

—“Αφού ή ύψηλότης σας το θέλει... ψιθύρισε.

—Τό διατάσσω! ειπε ο αντιβασιλεύς με τόνο που δεν επέδωχόταν καμμιά αντίρρηση. Σας ειπα να τ'α διηγηθ' όλα Δέν θέλω να τ'α κρώψετε τίποτε...”

Μετά την αναχώρησή του αντιβασιλεύς, ο άββάς Ντυμπούα έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός. “Επειτα, μ' έγκαρτέρησι, άποφάσις να καταστήση το Σαβερνύ ένήμερο της συνωμοσίας που ειχε οργανώσει έναντιον του αντιβασιλεύς ο πρεσβευτής της Ίσπανίας στο Παρίσι Τσελλαμάρε. Το άπεκάλυψε τον σκοπό της συνωμοσίας και του δώμασε τ'α κυριότερα πρόσωπα που' είχαν άναμιχθ' σ' αυτή—μεταξύ των οποίων ήταν και πολλοί ισχυροί τίτλοχοι Γάλλοι.

—Και τί θέλει από μένα ο αντιβασιλεύς; ρώτησε ο Σαβερνύ.

—“Άπλούστατα, ο αντιβασιλεύς θέλει να σας στείλη στην Ίσπανια, για να έλδοποιήσετε τον πρεσβευτή μας Σαιντ - Αλιανά ν' ξαναγυρίση άμέσως στο Παρίσι, γιατί οι Ίσπανοί θα τον συλλάβουν μόλις μάθουν ότι συλλάβουμε κ' έμεις τον πρεσβευτή τους. Έκε'νη τη στιγμή, ο αντιβασιλεύς ξαναγύρισε και ειπε:

—Πρέπει να φύγετε άπόψε κιόλας, μαρκήσιε... Ντυμπούα, έτοιμάστε του τ'α διαβατήριά του και δώστε του δέκα χιλιάδες λίβρες άπ' το θησαυροφυλάκιο μου...”

“Επειτα, γυρίζοντας προς το Σαβερνύ, έπρόσθεσε:

—“Άκούστε τώρα, μαρκήσιε,

και το δεύτερο μέρος της αποστολής σας, που δεν ειναι λιγώτερο σοβαρό άπ' το πρώτο: πρόκειται να ξαναβρ'ητε τον τίποτη Λαγκαρντέρ και τη δεσποινίδα ντε Νεβέρ σε όχτω μέρες το πολύ, με κάθε θυσία, αφήφώντας κάθε κίνδυνο, γιατί, μόλις περάσουν ή όχτω αυτές ημέρες, θ' άρχίσουν ή έχθροπραξίες έναντιον της Ίσπανίας και τότε θα ειναι πεία άργά.”

—Θα κάνω το καθήκον μου, ύψηλότες! ειπε ο Σαβερνύ κ' έσκυψε για να φιλήση το χέρι του αντιβασιλεύς.

“Ο πρίγκηψ γύρισε τότε προς το Ντυμπούα και του ανακοίνωσε ότι ή χ'ρα του Νεβέρ θα έφυγε την άλλη μέρα για τη Μπαγιόν, μαζί με το Ναδάβι, κι' ότι έπρεπε να ειναι έτοιμοι τέσσερες σαματοφύλακες για να τη συνοδεύσουν ως εκεί.”

“Ο αντιβασιλεύς σκέφτηκε μια στιγμή κ' έπειτα έπρόσθεσε:

—Θέλω και κάτι άλλο άκόμα... Θα έπιθυμούσα πολύ να έξελπα τον γενναίο τίποτη Λαγκαρντέρ άνωτερο άξιωματικο στο γαλλικό στρατό, που πρόκειται να πολεμήση σε λίγο. Ο Λαγκαρντέρ μόνος του αξ'ζει όσο κ' ένα σύνταγμα. Γι' αυτό το λόγο θα τον κάνουμε κόμητα...”

—Κόμητα! φώναξε ο Ντυμπούα, κατάπληκτος.

—Μήπως δεν σας άρέσει αυτό, άββά; ρώτησε ειρωνικά ο αντιβασιλεύς.

Κ' επειδή ο Ντυμπούα δεν άπάντησε, ο Φίλιππος της Όρλεάνης εξακολούθησε:

—“Ετοιμάστε, άββά, τους τίτλους της ευγενείας του για να τους πάρη άδριο μαζί της ή χ'ρα του Νεβέρ και να τ'α τους έγχειρήση έκ μέρους μου μόλις θα τον συναντήση... Αυτή ειναι ή θέλησί μου...”

—“Ο Γκονζάγκας έφυγε, ψιθύρισε ο άββάς δυσαρεστημένος, μα έλέτω τώρα πως άλλοι εύνοούμενοι παίρνουν τη θέσι του.”

—Μά κι' αυτό, τότε άπάντησε ο Σαβερνύ, φυούγν άπ' το Παρίσι. Θέλουν με κάποια ήρωική πράξι να δικαιολογήσουν την ευνοία τους... Αν έμεναν εδώ, εσείς θα προσπαθούσατε να τ'ους έξοντάσετε...”

—Μην ξεχνάτε, κύριε, ειπε ο άββάς μοχθηρά, ότι, αν δεν φτάσετε έγκαίρως, ο πρεσβευτής μας θα συλληφθ' κι' ότι και σεις θα πάθετε το ίδιο. Έχετε άπ' όψει σας δε, ότι ή φυλακές της Ίσπανίας δεν ειναι καθόλου εύχαριστες.

“Ο μαρκήσιος έκανε μια τόσο κομική υπόκλιση στο Ντυμπούα, ώστε ο αντιβασιλεύς έσκασε στα γέλια του.”

—Μην άνησυχήτε, κύριε άββά! Θα φτάσω έγκαίρως.

“Επειτ' άπό δυό ώρες, ο μαρκήσιος ντε Σαβερνύ, άφού άποχαρήρησε τη χ'ρα του Νεβέρ και το Ναδάβι, οι όποιοι θα έφευγαν την άλλη μέρα το πρωί, έφυγε για την Ίσπανια.”

IV

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΑΔΡΙΤΗ

“Επειτ' άπό έξη ημερών ταξειδι, ο νεαρός μαρκήσιος ντε Σαβερνύ θρισκόταν σε μερικων λευγων άπόστασι έξω άπ' τη Μαδρίτη.”

“Εθ'επε κιόλας να ύψώνωνται μπροστά του ή σιλουέτες των έκκλησιών και των άνακτόρων της Μαδρίτης, όταν εξαφια ένα σίνεφο σκόνης σηκώθηκε μπροστά του.”

Σε λίγο δε διέκρινε ένα λαμπρό άμάξι, που το συνόδευε ένας εύπατρίδης και μερικοί ύπηρετες. Μα, όταν το άμάξι έφτασε κοντά του, έβγαλε μια κραυγή

H ΠΕΣΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

“Η Σουλία Σίντιν κ' ο Κάρο Γκρόντ στην άριστογραφημένη ελμανά Μπατερφλάντ, που προβάλλεται αυτή τη βδομάδα στο «Παλλάς»

—“Μά την πίστι μου, φώναξε ο νεαρός μαρκήσιος, θυμίζοντας το καπέλλο του, με άπαλλάσσετε, κύριε πρεσβευτά, από το ύπόλοιπο του δρόμου μου και σας εύχαριστώ πολύ γι' αυτό...”

“Ο πρεσβευτής τον έκτύπαε κατάπληκτος κ' ή δούκισσα εύζυγος του, ή όποια καθόταν μεσα στο άμάξι, πρόσβαλε το κεφάλι της έξω και τον ρώτησε:

—Ποιός ειντε, κύριε;

—“Ο μαρκήσιος ντε Σαβερνύ, άπάντησε ο νεαρός εύπατρίδης, χαϊρετώντας την με τη συνθησιμένη του ευγένεια. Έρχομαι ως έκτακτος άπεσταλμένος του αντιβασιλεύς προς το εύζυγό σας.”

—Έχετε καμμιά έπιστολή για μένα; ρώτησε ο πρεσβευτής.

—“Όχι, κύριε. Η διαταγές που ή Αυτού Ύψηλότης μου άνέθεσε να σας μεταβιβάσω, ειναι προφορικές. Μα που πηγαίνετε, έτσι θιαστικά;”

—Μά στο Παρίσι! άπάντησε ή δούκισσα.

—“Όστε μάθετε τ'α τελευταία

γεγονότα... Κ' εγώ έρχομαι άκριβώς έκ μέρους του αντιβασι-
λέως νά σας παρακαλέσω νά φύγετε τό ταχύτερο γιά τό Παρίσι.

—Μιλάτε, κύριε, σάς παρακαλώ! φώναξε ό πρεσβευτής. Ίί έ-
χετε νά μου άνακοινώσετε;
—Μου φαίνεται πώς εινε περιττό νά μάς άκούσουν οι άνθρωποι
σας, ειπε ό νεαρός μαρκήσιος. "Άς πρηχθούμε μερικά θή-
ματα.

Καί γυρίζοντας μ' ευγένεια πρós τή δούκισσα ντε Σαιντ Αι-
νιάν, πρόσθεσε:

—Θά μάς συγχωρήσετε, κυρία ; Θά μάθετε άλλωστε σέ λίγο
τό μυστικό του Κράτους πού πρόκειται ν' άνακοινώσω στό σύ-
ζυγό σας...

Καταπαύοντας πλάι-πλάι, οι δυο ευπατριδες, προχώρησαν άρ-
κετό έμπρός. Τότε ό Σαβερνού ειπε:

—Ό πρεσβευτής τής Ίσπανίας στό Παρισι πρίγκηψ Γσελλα-
μάρε συνελήφθη...

Ό δούξ ντε Σαιντ-Αινιάν άνατήδησε πάνω στη σέλλα του.

—Κ' έρχομαι νά σας παρακαλέσω νά έγκαταλείψετε άμέσως τή
Μαδρίτη, γιάτί άσφαλώς θά σας συνελάβαναν και σας, προ-
βαινόντας έτσι σέ άντιπαύση...

Ό δούξ ντε Σαιντ Αινιάν έχασσε πώς ήταν διπλωμάτης και
έξασσε σ' άκράτητα γέλια:

—Ό πρωθυπουργός τής Ίσπανίας "Άλμπερόνι τήν έπαθε !...
εφώναξε. Αλλάς ό ίδιος με υποχρέωσε νά φύγω! Μά θά μεταση-
ση γι' αυτό. Μά δέν μου είπατε γιάτί συνελήφθη ό Τσελλαμάος...

—Γιάτί μαζί με τους έγχρους του αντιβασιλέως συνωμοτούσε
έναντιον του... Μά η συνωμοσία άπεκαλύφθη και η Βασίλλη
θά γεμίσει σέ λίγο από ευπατριδες...

Ό πρεσβευτής ήταν όλος αυτιά, ενώ ό Σαβερνού του διηγήταν
όλες τίς λεπτομέρειες τής συνωμοσίας. "Όταν τελείωσε, ειπε:

—Τώρα, κύριε πρεσβευτά, θά σας άπευθύνω κ' εγώ μερικές
έρωτήσεις:

—Σάς άκούω...

—Μήπως άκούσατε νά γίνεται λόγος τίς τελευταίες
ήμέρες στη Μαδρίτη γιά τόν ίππότη Λαγκαριντέρ;

—Όχι.

—Όύτε γιά τή δεσποινίδα πριγκήπισσα ντε Νεβέρ
και γιά μία νέα κόρη πού τή συνοδεύει;

—Όύτε...

—Όύτε γιά τόν πρίγκηπα Γκονζάγκας;

—Όύτε. Ξέρω πώς κανένας Γάλλος δέν έφτασε στη
Μαδρίτη κατά τίς τελευταίες ήμέρες... Θά ήταν άδικα-
κροία άν σας ρωτούσα γιάτί μου κάνετε όλες αυτές
τίς έρωτήσεις;

—Θά σας τά πώ όλα άργότερα λεπτομερώς, άν έχου-
με καιρό, γιάτί αυτά δέν άφορούν τήν άποστολή πού
έχω νά εκτελέσω κοντά σέ σας.

Προσάντων τά τρία πρόσωπα μ' ένδιαφέρουν... Τέ
τρίτο, ό Γκονζάγκας, θά μου χρησιμεύσει γιά νά ξανα-
θρώ τά βάλλα.

—Ό Γκονζάγκας, ό φίλος του αντιβασιλέως!.. Μά τί ήρθε νά
κάνη στην Ίσπανία;

—Ό πρίγκηψ Γκονζάγκας δέν εινε πειά φίλος του αντιβασι-
λέως... Εινε ένας δολοφόνος και έξεωριστική από τή Γαλλία...

Μά, φεύγοντας, πήρε μαζί του ώς όμηρο τήν Αούη ντε Νεβέρ,
κί' ό Λαγκαριντέρ τόν κυνηγήει γιά νά τού τήν άποσπάση...

—Τί μου λέτε;

—Τήν αλήθεια!... "Άς θιαστούμε!... Μπορούν νά σάς κατα-
δικουν και σας... Πρέπει νά περάσετε τά σύνορα.

Έκατό μέτρα πιο πέρα, ό δρόμος έκανε στροφή.

Καθώς διάσχισαν τή στροφή αυτή, ένας άλλος όμιλος καθελ-
λάρθρον φάνηκε από τήν αντίθετη μεριά.

Άμέσως ό Σαβερνού έφερε τό χέρι του στό σπαθί του, θγά-
ζοντας μία κραυγή. Συγχρόνως έβριχνε έρευνητικές ματιές στον
όμιλο αυτό, μά δέν έβλεπε παρά μόνο άνδρες.

—Τί έχετε; τόν ρώτησε ό Σαιντ Αινιάν.

—Εινε ό Γκονζάγκας! άπάντησε ό μαρκήσιος με φωνή θαθειά

"Έγουμε ένα λογαριασμό νά κανονίσουμε μαζί... Θά σας ειμαι
λοιπόν υπόχρεως, κύριε δούξ, άν εξακολουθήσετε τό δρόμο σας
χωρίς έμένο. Δέν πρέπει νά σας καθυστερήσω ούτε μία στιγμή.

—Δέν θά κάνω τίποτε, άπάντησε ό δούξ. "Ό πρεσβευτής, πρέ-
πει νά σας βοηθήσω και νά σας προστατέψω στό Ισπανικό έδα-
φος. "Ός φίλος σας, δέν μπορώ νά σας αφήσω νά πιαστήτε μ' άλλους
αυτούς τούς άνθρώπους.

—Μονάχα με έναν θά πιαστώ: με τόν πρίγκηπα Γκονζάγκας!

Οι δυο όμιλοι άπέγαν τώρα μόλις δέκα θήματα ό ένας από
τόν άλλο. "Ό Γκονζάγκας κί' αυτοί πού τόν συνόδευαν έβγαλαν
μία κραυγή έκπλήξεως:

—Ό Σαβερνού!

—Ναί, ό Σαβερνού! άπάντησε ό νεαρός μαρκήσιος. "Ό Σαβερνού
έλευθερος κί' όχι πειά δικός σας, γιά-
τί άποτίναξέ τό ζυγό του Γκονζάγκας...

Πρέπει και σεις νά κάνετε τό ίδιο...

"Ένας ψίθυρος άκούστηκε από τόν ό-
μιλο τών φίλων του Γκονζάγκας.

Τότε ό νεαρός μαρκήσιος άνωρθώθη-
κε στους άναβολείς του, προκλητικός
και σαρκαστής:

—Καί τό σπαθί του Σαβερνού, έπρό-

σθεσε, θά τό θρίσκετε στό έξής πλάι στό σπαθί του Λαγκαριντέρ.

Η φωνή του άντηχούσε τρομερή, ενώ ό Γκονζάγκας έτρίξε
με μανία τά δόντια του.

—Παραμέρισε άπ' τό δρόμο μου, μαρκήσιε! φώναξε. Θέλω νά
υποβάλλω τά σέθη μου στον κ. ντε Σαιντ Αινιάν.

—Ό κ. ντε Σαιντ Αινιάν δέν θά σού άπαντήσει! Του είπα ποιός
είσαι και τί αξίζεις.

Ό Γκονζάγκας κί' οι φίλοι του έξιφούλκησαν, μά και ό πρε-
σβευτής έκανε τό ίδιο.

—Κανένας άς μήν άναμυχήθ! φώναξε ό Σαβερνού. Θέλω νά μι-
λήσω στον Γκονζάγκας, σ' αυτόν μόνο, έστω και άν τά ξιφη λά-
θουν τό λόγο μετ' τή γλώσσα.

—Παραμέρισε !... ούβλιαξέ ό Γκονζάγκας, τρελλός άπ' τήν
έργη του.

—Άς κουβεντιάσουμε πρώτα! ειπε ψυχρά ό μαρκήσιος. Πές
μου, έξάδελφε, μήπως συνάντησε τό Λαγκαριντέρ στό δρόμο σου
και μήπως μπορείς νά με πληροφορήσης πού θρίσκαται τώρα;

—Ό Λαγκαριντέρ πέθανε!... Θά πιάς και σ' άν τόν συναντή-
σης! μούγκρισε ό Γκονζάγκας.

—Άμφιβάλλω πολύ γι' αυτό πού λές γιά μένα... "Όσον άφο-
ρά τό Λαγκαριντέρ, άν ήταν νεκρός όπως λές, δέν θά θρίσκουσαν
εσύ εδώ. Η ζωή σου πρέπει νά σθήση πριν από τή οική του...

Τί έκανε τή δεσποινίδα ντε Νεβέρ και τή ντόνα Κροζ;... Σ'ού
τίς έξασπήρε λοιπόν ό ίππότης;

Ό Γκονζάγκας φώναξε:

—Εισαί πολύ νέος γιά νά μου ζητάς λογαριασμούς, μαρκή-
σιε, και άν δέν λυπόμουν τά νεϊτάς σου, θά σ' έστρωπούσα με τό
σπαθί μου πέρα γιά νά μην άνωρθάνεσαι άλλότε έτσι
μυηροτά στον ευεργέτη σου!

Ό Σαβερνού χλωμίωσε από μανία κί' άπάντησε:

—Ναί, είν' αλήθεια, πώς ειμαι νέος, μά οι ώμοι μου δέν λύ-
γισαν ποτέ όπως οι δικοί σου κάτω άπ' τό βάρος; τής ντρο-
πής... Δέν υπήρξε ποτέ ούτε άτιμος, ούτε άθλιος, ούτε δο-
λοφόνος!... "Εού όμως είστε όλ' αυτά, ώραίε μου έξέ-
δελφε!... Θέλεις νά περάσης;... Νά, ό δρόμος εινε έ-
λευθερος...

"Ένας άλλος παλιάνθρωπος, ό πρωθυμ-
ργός τής Ίσπανίας "Άλμπερόνι, σέ περιμένει στό "Ε-
σκουριά!... Πές του έκ μέρους του αντιβασιλέως κ' έκ
μέρους μου, ότι ό Τσελλαμάρε, ό πρεσβευτής του στό
Παρίσι έρισκεται στη φυλακή κί' ότι ό κ. ντε Σαιντ
Αινιάν εινε πειά μαρκιάς του... Και μην ξεχάσης νά
τού προσφέρης τό ντροπισμένο σου σπαθί, και νά τό
στρώψης κατά τής Γαλλίας.

—Σώπα, μαρκήσιε! Σώπα! ούβλιαξέ ό Γκονζά-
γκας, σπθρυνιάζοντας συγχρόνως τό αλλόγ του και
ορμώντας εξαφνικά κατά τό Σαβερνού.

Μά ό μαρκήσιος, πού ήξερε τά κόλπα του δούραίου
του έξαδέλφου, περιμένε τήν επίθεσί του. Τά σπαθιά
έλασαν τότε τό λόγο... Μά αυτό άσπληξε πολύ λίγο,
γιάτί ό Σαβερνού, μ' ένα ώροιο χτύπημα άπόπλησε τόν
πρίγκηπα κ' έσοτελε τό σπαθί του στην άλλη άκρη
του δρόμου. "Ό Νουέ πέζεψε γιά νά πιά νά τού τό μαζέψη.

—Δέν σέ σκοτώνω, φώναξε ό μαρκήσιος, γιάτί αυτό τό δικαί-
ωμα άνήκει μόνο στό Λαγκαριντέρ.

Και άπευθυνόμενος πρós τους φίλους του Γκονζάγκας, έπρό-
σθεσε:

—Καί σεις, κύριοι, εινε καιρός ακόμα νά σκεφθήτε και νά
συγκρατηθήτε... Πρós τό μέρος τής Γαλλίας ύπάργη η συγγαμιά
και η τιμή. "Αφήστε αυτό τόν άνθρωπο νά φύγη μόνος... "Αν τόν
άκολουθήσετε, μονάχα τό αίσιος σας περιμένει.

Είπε αυτά τά λόγια, κάνοντας μία ύστατή έκκληση στή εύγε-
νική αισθήματα πού έμεναν ακόμα στους φίλους του Γκονζάγκας.
Μά η κραυγή του δέν άκούστηκε.

Τότε, ξαναβάζοντας τό σπαθί του στό θήκη του, φώναξε:

—Πάω νά θρώ τό Λαγκαριντέρ! "Όπου κί' άν έκρυψες τίς δυο
αίγμαλιότους σου, θά τίς ξαναβρούμε! "Αν τίς φυλάει ό Πευ-
ρόλ, γιάτί δέν τόν θλέπω κοντά σου, θά κρεμάσω με τό τομάρι
του σ' ένα δέντρο, γιάτί δέν του αξίζει νά τόν σκοτώσωμε.

—Επειτα ειπε άγέρωχα και περιφρονητικά:

—Πηγαίνετε, κύριοι, και καλό ταξείδι! "Ό φίλος τής Γαλλίας
δέν θά λάμψη πειά γιά σας.

Χωρίς τήν παρουσία του πρεσβευτού, τά πράγματα έσως θά
έπαρναν διασφρητική τροπή και ό Σαβερνού θά πλήρωνε με τή
ζωή του τήν τόλημ του και τίς προσβολές του, γιάτί θά τάβασε
έχι μόνο με τόν Γκονζάγκας, μά και με τους φίλους του.

Τώρα όμως, μπρός στον πρεσβευτή τής Γαλλίας, οι φίλοι του
Γκονζάγκας δέν είχαν τολμήσει νά επέμβουν... "Έξ άλλου, δέν ή-
θελαν και νά σκότωσουν τόν παλιό τους φίλο, του οποίου θαύ-
μαϊζαν τήν άνδρεία.

Τά λόγια του μάάλιστα τούς είχαν κάνει θαθειά αισθήση. Μά ό
άπένητε τους τούς είχε έξευτελίσει τόσο, ώστε κανείς δέν τόλμησε
νά σηκώσει πρώτος τή σημαία τής άν-
ταρσίας. "Ό Μοντουπέρ, πού ήταν
ό πιο γενναίος άπ' όλους, λίγο έλει-
ψε νά τό κάνει, μά τήν τελευταία
στιγμή κρατήθηκε. "Αν τό έκανε,
όλοι οι άλλοι θά τόν άκολουθούσαν.

(Άκολουθεί)

